„ke ſüddamega mees olleksid: ma ollen sind
„laimand meie ausa naabri Josepi wasto:
„wanna naeste juttud kuulnud, ja rummalast
„peast järrele aiand, ilma et ma isse olleksin
„wõtnud omma silmadega wadata ja järrele
„mõttelda. Sest on nüüd mo meel haige, ja
„mul on häbbi nähhes, et sinna, kedda meie
„keik põlgasime, parrem mees olled kui meie
„keik."

Wanna Jago Mihkel. Minna ei tea tõest mis ma selle kõnne peäle pean kostma. On kegi mind pahhemaks piddand kui ma ollen; siis on mo südda rõmus, kui nemmad näwad, et nemmad ses on eksind. Agga ma ei sowiks ka mitte, et mind kegi parremaks peaks, kui ma ollen. Ja siin ei leia ma middagi mis ma olleksin teinud, mis ni sure kido wäärt olleks, kui teie mulle annate. Mis ma teggin, se olli mo kohhus tehha.

Külla

Külla Wõõrmündet. Se on kõmeletub kui üks aus mees peab kõnnelema. — Ja nüüd mo armas külla rahwas, eks meie südda meid ei peaks ka kihhutama sedda teggema mis meie kohhus on tehha, sedda mõda kui iggaühhel sedda joudo on! Tõssi on, meie olleme keik waesed tallomehed: ei olle ühhelgi meie seast, wilja pihhotäit jaggada: agga terwed käed ja liikmed on meile Jummal andnud, ja ka nendega woime meie nendele abbi tehha, kel terwed käed ja liikmed ei olle. Et meie nüüd tunneme, mis tullosad seädusset need on, mis Josep meile siin üllestugges; siis wõtkem need ennesele ommaks wõtta ja neude järrele eddespiddi ellada! — Kes minnoga ses asjas ühhes nous on, se pango omma kübbara seie minno kübbara kõrwa! —

Seddamaid ollid surem hulk kübbarad ühheskous. Need mehhed ükspäinis, kes min-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1792, lk. 18